

[Hasle.]

krævet, om der har kunnet paavises noget Savn i Befolkningen, fordi Meddelelser og Kundgørelser ikke har staaet i Statstidende. En Lovbestemmelse som denne, der medfører forøgede Udgifter for Landets Borgere og Landets Erhverv, kan kun motiveres med en Følelse hos Befolkningen af, at det er nødvendigt, at et yderligere Antal Bekendtgørelser indrykkes i Statstidende. Jeg tror, jeg kan forsikre den højtærede Statsminister om, at en saadan Trang eksisterer ikke i den danske Befolkning. Statstidende er jo nu et Blad, som man ikke læser for sin Fornøjelses Skyld. Der kan ganske vist — det indrømmer jeg — findes pudsige Ting deri; jeg mindes saaledes, at der for et halvt Aar siden var et Billede af den højtærede Statsminister, reklamerende for en Klipfisk. Men det hører jo til Undtagelserne.

I Almindelighed interesserer man sig jo ikke for, hvad der staaer i Statstidende. Dette Blad er forbeholdt offentlige Kontorer, Sagførere m. fl., som skal have et mere generelt Blik over retslige Bekendtgørelser. Jeg mener derfor, man med fuld Ret kan sige, at dette Lovforslag ikke er paakrævet. I Bemærkningerne til Lovforslaget staaer der ganske vist, at det er Meningen at gøre Statstidende lettere tilgængelig for Befolkningen. Man har jo ogsaa i de senere Aar udfoldet visse Bestræbelser derfor, bl. a. gennem Bestemmelsen om, at Statstidende skal ligge fremme til Eftersyn paa Dommer- og Politikontorer; men selv om man gaar noget videre i den Retning, vil jeg dog tvivle om, at det vil lykkes at gøre Statstidende til daglig Læsning.

Man maa huske paa, at den jævne Mand, ja, man kan næsten sige alle, der ikke netop har med retslige Forhold at gøre, skal kun een eller højst to Gange om Aarét gøre sig bekendt med Meddelelser af denne Art — det er jo sjældent, at Folk er Deltagere i mange Selskaber eller har med mange Legater at gøre o. s. v. Kan man nu forlange, at f. Eks. en Mand, der bor 3—4 Mil fra Dommerkontoret, mange Gange aarlig — eller daglig bliver det næsten nødvendigt — skal foretage denne Rejse ind til Dommer- eller Politikontoret for at gøre sig bekendt med, om der nu i Statstidende skulde være et eller andet, som havde Interesse ogsaa for ham? Hvis man ikke vil drage denne Konsekvens, saa maa han være Abonnent, og det er dog vist for stor en Byrde at lægge paa Landets Befolkning i Stedet for ganske simpelt at tillade det naturlige og rimelige,

at Bekendtgørelser finder Sted i de Blade, som Folk læser.

Det foreliggende Lovforslag forekommer mig ikke at være andet end et nyt Omsvøb; en ny Maade at lave Statsregereri paa, en ny Form for Koncentration i København — nogen reel Betydning kan jeg ikke tillægge det.

Angaaende Enkeltheder vil jeg gerne spørge den højtærede Statsminister, hvorledes man skal forstaa Bestemmelsen i § 1, Stk. 2, i hvilket der staaer, at de forskellige Institutioner og Selskaber skal indrykke Meddelelserne i Statstidende, nemlig de Institutioner og Selskaber, som der „ved Lov er indrømmet særlige Begunstigelser, eller om hvis Forhold der ved Lovgivningen er fastsat almindelige Bestemmelser“. Det er navnlig det sidste Led, jeg her hæfter mig ved: „ved Lovgivningen er fastsat almindelige Bestemmelser“. Jeg indrømmer, at jeg ikke forstaaer, hvad det skal betyde. Der er jo næsten om alle Forhold her i Landet ved Lov fastsat almindelige Bestemmelser.

Spørgsmaalet er ikke betydningsløst, for Forholdet er jo det, at hvis man falder ind under denne meget vage Ramme og undlader at bekendtgøre en Meddelelse eller Kundgørelse i Statstidende, saa er den uden Retsvirkning. Jeg tror, at enhver, der beskæftiger sig med praktiske Forhold, Dirigenter ved Generalforsamlinger o. lign., vil være klar over, hvordan det vil virke. Der er jo, hvad den højtærede Statsminister heller ikke er ukendt med, Folk, der ved enhver Lejlighed laver Vrøvl, Kværlanter, der møder op og protesterer paa Generalforsamlinger, og der vil ved dette Lovforslag være skabt en rig Arbejdsmark for disse Folk; de vil møde op og sige: jeg har ikke faaet Kundgørelsen, den har ikke været i Statstidende, og det er et Selskab eller Institution, om hvilken der i Lovgivningen er fastsat almindelige Bestemmelser. Det kan dog vist ikke være Rigsdagens Opgave at medvirke til, at slige Kværlanttilbøjeligheder fremmes.

Endelig vil jeg henlede Opmærksomheden paa den sidste Del af Paragraffen, hvor der staaer: „men uden for saadanne Tilfælde er Optagelse af Bekendtgørelser af de nævnte Arter“, medens der foran staaer: „Indkaldelser og Meddelelser“. Er Meningen, at „Indkaldelser og Meddelelser“ omfattes af Begrebet „Bekendtgørelser“, eller er det Begreber, der ikke ganske dækker hinanden, og hvorledes gaar det i saa Fald med Retsvirkningen for de forskellige Grupper?